

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Ing. J. K.**, zast. Mgr. Václavem Kotkem, advokátem, se sídlem třída Kpt. Jaroše 9, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 1. 2008, č. j. 6 Ca 178/2005 – 25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 4. 2005, č. j. SCPP-153/C-246-2005, kterým bylo k jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Brno, ze dne 29. 11. 2004, č. j. SCPP-33/BR-OPK4-SD-2004, toto rozhodnutí o uložení pokuty ve výši 30 000 Kč za správní delikt podle § 156 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), změněno tak, že mu byla uložena pokuta ve výši 5000 Kč.

Usnesením napadeným kasační stížností Městský soud v Praze žalobu odmítl, neboť dospěl k závěru, že byla podána opožděně. Přitom uvedl, že žaloba byla podána k poštovní přepravě dne 21. 6. 2005. Ve správním řízení byl žalobce zastoupen advokátem Mgr. Václavem Kotkem na základě plné moci založené ve správním spisu. Napadené rozhodnutí bylo v souladu s § 25 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád z roku 1967“) doručeno dne 21. 4. 2005 tomuto zástupci. Podle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žaloba proti správnímu rozhodnutí musí být podána do 30 dnů od doručení rozhodnutí

správního orgánu v posledním stupni nebo ode dne sdělení jiného rozhodnutí správního orgánu, pokud není dále stanoveno jinak. Zmeškání lhůty nelze prominout.

Toto usnesení napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností, v níž uvádí, že se dovolává stížnostního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel poukazuje na znění § 25 odst. 3 správního řádu z roku 1967 a má za to, že se v jeho případě nemohlo toto ustanovení užít a rozhodnutí žalované mělo být doručeno nejen jeho zástupci, ale i samotnému stěžovateli. Stěžovatel tvrdí, že plná moc udělená ve správním řízení jeho zástupci nebyla udělena pro celé řízení, ale toliko pro řízení odvolací. Druhý důvod, proč mělo být uvedené rozhodnutí doručeno (i) přímo stěžovateli, stěžovatel spatřuje v tom, že mu toto rozhodnutí ukládalo povinnost zaplatit pokutu ve výši 5000 Kč. Stěžovatel proto navrhuje zrušení napadeného usnesení Městského soudu v Praze.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Podle § 25 odst. 3 správního řádu z roku 1967 platí, že má-li účastník řízení zástupce s plnou mocí pro celé řízení, doručuje se písemnost pouze tomuto zástupci. Má-li však účastník řízení osobně v řízení něco vykonat, doručuje se písemnost nejen zástupci, ale i jemu.

Podle § 172 odst. 1 zákona o pobyt cizinců žaloba proti správnímu rozhodnutí musí být podána do 30 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni nebo ode dne sdělení jiného rozhodnutí správního orgánu, pokud není dále stanoveno jinak. Zmeškání lhůty nelze prominout.

V první řadě stěžovatel zpochybňuje to, že svému zástupci udělil plnou moc pro celé řízení. K této námitce zdejší soud konstatuje, že ji nepokládá za důvodnou. Ve správním spisu je založena plná moc ze dne 14. 12. 2004, kterou stěžovatel udělil advokátovi Mgr. Václavu Kotkovi. Je třeba připustit, že tato plná moc byla udělena až ve fázi řízení o odvolání (byla předložena správnímu orgánu spolu odvoláním stěžovatele ze dne 14. 12. 2004 proti rozhodnutí prvního stupně). Na druhou stranu je však třeba vyjít z textu plné moci. Předmětnou plnou mocí stěžovatel zmocnil advokáta: „*aby mne obhajoval, resp. ve všech právních věcech zastupoval...*“. Plná moc ve svém dalším textu neobsahuje žádná omezení. Jedná se o klasický příklad tzv. generální plné moci, v daném případě se tak jedná o plnou moc pro celé řízení, resp. celý zbytek řízení. Plnou mocí pro celé řízení, jak ji má na mysli § 25 odst. 3 správního řádu z roku 1967, je tak třeba rozumět každou plnou moc, která není omezená, zejména není omezená jen na určitou – v plné moci jasně vymezenou – část řízení nebo jen na určitý úkon (určité úkony) v řízení. Ostatně výklad předestřený stěžovatelem je třeba odmítnout i *reductione ad absurdum*, neboť v řízeních zahajovaných z podnětu správního orgánu, jimiž jsou typicky právě řízení sankční, by citované ustanovení nemohlo být nikdy aplikováno, protože plná moc by v takových případech prakticky nemohla být udělena před počátkem řízení nebo alespoň v okamžik zahájení řízení, když podle § 18 odst. 2 správního řádu z roku 1967 je takové řízení zahájeno dnem, kdy správní orgán učinil vůči účastníku řízení první úkon.

Rovněž se Nejvyšší správní soud neztotožňuje s námitkou, že žalobou napadené rozhodnutí, kterým se ukládala stěžovateli povinnost zaplatit pokutu ve výši 5000 Kč, mělo být doručeno i stěžovateli samotnému (nikoli jen jeho zástupci). Paragraf 25 odst. 3 věta druhá správního řádu z roku 1967, podle níž, má-li účastník řízení osobně v řízení něco vykonat, doručuje se písemnost nejen zástupci, ale i jemu, dopadá na situace, kdy má účastník řízení něco v řízení osobně vykonat. Tím se myslí zejména, má-li účastník v řízení učinit nějaký procesní úkon nebo se nějakého procesního úkonu zúčastnit. O takovou situaci se však v případě uložené pokuty nejedná. Povinnost zaplatit pokutu ve výši 5000 Kč neměla (ani fakticky nemohla) být realizována během řízení, ale až po jeho pravomocném ukončení a tehdy, až se stalo rozhodnutí vykonatelným. Dané skutkové okolnosti tedy nelze podřadit § 25 odst. 3 věta druhá správního řádu z roku 1967.

Lze tak uzavřít, že stěžovatelem uplatněné námitky jsou *prima facie* účelové a že žalobou napadené správní rozhodnutí bylo žalobci řádně doručeno v souladu se zákonem, a to dne 21. 4. 2005 a téhož dne nabylo právní moci.

K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze podat žalobu do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Zvláštním zákonem, který stanoví jinou lhůtu, je zákon o pobytu cizinců (viz jeho citaci shora). V daném případě bylo zástupci stěžovatele správní rozhodnutí doručeno dne 21. 4. 2005 a v souladu s výše citovaným ustanovením zákona o pobytu cizinců bylo posledním dnem k podání žaloby pondělí 23. 5. 2005 (na něj se poslední den lhůty přesunul vzhledem k tomu, že její konec připadal na sobotu 21. 5. 2005). Žaloba však byla podána k poštovní přepravě až dne 21. 6. 2005, tj. po uplynutí třicetidenní lhůty k podání žaloby. Proto Městský soud v Praze postupoval v souladu se zákonem, když žalobu jako opožděně podanou odmítl.

V návaznosti na uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že není dán žádný z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., pro který by bylo třeba napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušit. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační sůžnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaná žádné náklady neuplatňovala a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady vzniklé jí nad rámec běžné úřední činnosti ze spisu nezjistil.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. prosince 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu